

Emin PİRİ

"SƏNSİZM"

(N.H-nı tanıdıqdan sonra)

Səni sevmək
 zülm bir iş,
 burda doğulmaq kimi.
 Alın yazısını
 sondan əvvəlinə
 oxumaq kimi...
 Səni sevmək
 müsəlman orucunda iftara gələn
 çoxillik şərab kimidi...
 bu qədər vazkeçilməz,
 bu qədər günah...
 Bir az da
 qabırğasını çimdikləyib
 oynadığım əzrailin
 kölgəsində sürünməkdə.
 Tellərinin havasına
 barmaqlarımın oynaması,
 əllərimin hörüklərinlə
 əl-ələ tutub yallı getməsidi
 səni sevmək...
 Saçlarımın qarasını
 sığılnda itirib,
 nağıldakı qurbağanın
 dodağından öpməkdi –
 bəlkə, sənə çevrildi.
 Öpüşlərimi qızılgül ləçəkləri kimi
 boynundan asmaq,
 çiynimdə mələklər yerinə

saçlarının rəqs etməsidir
 sənə tapınmaq.
 Əllərim darıxmasın deyər,
 Tanrı yaratdı səni.
 Qapımızın cəftəsinə çevrilib əllərim
 bəlkə, döyəcəksən qapımı.
 Heç nə istəmirəm,
 hər sabah zəngli saata çevrilsin
 yatağımda "oyan" deyən öpüşün.
 Yetişməmiş göyəmlər
 hədiyyəm olar boynuna
 aldığım hər öpüşün əvəzində.
 Dillərimizin yerini dəyişərik,
 ağzımızda "fransızca".
 İndi Adəmlər
 yoldan çıxır bir yox, "cüt alma"ya.
 Ya özün gəl,
 ya da qaytar qabırğamı.
 Orda
 həbsxana divarları ucalır,

bir ağac boylanır həyətindən.
hər mövsüm gözətçi budayır
divarlardan
azadlığa çıxan budaqlarını.
Azadlığı
məftillərdən kənara çıxan
kölgəsi dadır bu ağacın.
Sənə uzanan əllərimdi o budaqlar...
Getdiyən bütün yollar kölgəmdi mənəm.
Heç bir quruluş ovutmur məni
nə kapitalizm, nə də kommunizm
indi hər yer "Sənsizm"di.

13-cü gecə etüdləri

*Xınalı əllərin, xanım əllərin
Gündüzlər qızının qara telini,
Gecələr yuxumu qarışdıracaq.*
Sabir Yusifoğlu

Evimə oğru girdi,
kimsə görmədi.
Qəlbimə sən girdin,
hamı gördü,
gördü...
Mən qarımı döyən əzrailə
"Otur, çay iç, dincini al" –
deyən adamam,
sənimi sevməyəcəm?!
Bilyard şarıtək düzüb planetləri
nə qədər ki, Tanrı
vurmayıbdı kilini,
əlini ver əlimə,
çıxaq taleyin süfrəsindən,
qalxaq Allahdan yuxarı.
Daha mövsümüdü gəlişinin,
qarımdan əl izlərini dərirəm.
Hansımız tez çatacaq sənə –
yollar ayaqlarımla qaçır, yarışır.
Qulaqların dodaqlarımdan oğurlayar
hələ deyilməmiş sözləri,
saçların əsir düşər darağıma.
Dodaqların təzə açmış yaz çiçəyi,
mənsə bal arısı...
Ayaqlar getmək üçün yox,
qayıtmaqçündü...

Düşünmə qəlbə gedən yolları,
o yol, bəlkə, elə özünsən.
Səni qısqanan göyərçinlər
həyətindən
ayaq izlərimi dənleyir.
Bezər cüt çarpayılıq təklikdən,
hayqırar:
"Daha göyə baxanda ulduzları yox,
səni görmək istəyirəm".
Sənin Adəmin mənəm,
İnanmırsan, bax...
qabırğamdakı yerinə...
Daha sənə yaşamaq yox,
səni yaşamaq istəyirəm.
Düşmən ölkələr arasındakı
səngərə çevrilər
aramızdakı adamlar.
Atlantik və Aralıq kimi
qarışmağa qoymazlar.
Yalnız bir var,
iki birin kölgəsidi.
Nifrət qəlbindəki boşluq,
sillə sığalın aqressiyasıdır.
Dünyanın ən qulaqbatırıcı səsidir
sevdiyən adamın sükutunu.
Barmağındakı üzük də soğan kimi
dil açar gözlərində,
xatirələr boğaza dirənmiş ülgücə çevrilər.

Nə fərqi var, Bakı,
ya da ki Ərdəbil,
indi sinəm bütöv Azərbaycandı,
rahat qoy başını
Vətəninə...

VENESİYAYA MƏKTUB (Birinci məktub)

Bir az əsmər, bir az günəş-şokolad qız,
sən gedəli
burda şirniyyatların dadı qaçıb.

Venesiyanın suları
gecələr pıçıldayırmı qulağına
Sumqayıtın yalnızlığını?
Heç gördünmü
eşqə qalxmışam desin kimsə?

Hamı düşdü,
düşdü.
Düşmək qalxmaqdı
necə ki, Yusifi endirdilər
qalxmasıyçün
Allahın eşq quyusuna.
Sən də mənim eşq quyumsan
balıqların Marian zirvəsi kimi.
Ayaqlarımın addımlamağı
əllərimi aldatmaqdı,
səcdə edir getdiyın yollara.

Üzümü hara tutum dua edəndə
Məkkəyə, Vatikana,
yoxsa Venesiyaya?
Bədənimdən ayrı düşən ayaqlarım,
"Axilles dabanı"msan.
Kişilər qadınsız yeriə bilməz bu həyatı.
Günəşə həsrət mamırlar
ayağına dolanıb yalvarırmı
"Getmə, qal, əsmər günəş" – deyə?!
Üzük yerinə
öpsəmmi barmağından?!
...Bəlkə də, bir itimiz olar,
adını Kio qoyarıq.
Sevgi dilində danışır itlər-
elə mənim dilimdə.
Çox yorulmuşam, şokolad qız...
Bu həyatdan nə doydum, nə də bezdim.
Yoruldum,
yoruldum, şokolad qız.
Aldadasan hamını...
Elə özünü də,
Tanrını da,
Onun yazdığı 75 illik ömrü də;
33 yaşında
atasan özünü
dənizin qolları arasına.
Cırasan alın yazısının qalan səhifələrini
balıqlar öpə gözündən,
yosunlar anantək bələyə səni.
Allah da köks ötürüb deyər:
"Bağışla...
Bağışla məni".
Mənim gücüm çatan iş deyil bu iş,
alın yazısında proqnozlarım
özünü doğrultmur buralarda heç...
İkiəlli yapışıb tavadakı ipdən

özünü asan gəncin kölgəsi.
Körpüdən ölümünə tərəf boylanan
bir başqasının da kölgəsi
boğulub dənizdə çoxdan...
Kölgəmiz cəsarətli çıxır özümüzdən.
Yuxularımız necə,
onlar da yazılıb alın yerinə?!
Şeytan Allahın,
gecə gündüzün,
yuxular həyatın,
sən mənim kölgəmsən...

